

[Tinning]

det er jeg glad for – kan sige om AIDS-Nyt, at det ikke er, fordi der mangler efterspørgsel efter denne, synes jeg, i øvrigt udmærkede lille publikation, men man er nødt til, fordi man ikke har så mange penge, at overveje portoudgifterne, og fordi man simpelt hen ikke har råd til frimærker, bliver den lille publikation ikke sendt så langt ud, som den burde.

Det er nogle økonomiske forhold, jeg kender til fra et lille og forholdsvis fattigt parti som VS, men jeg synes, det er uhyggeligt, at de også skal gøre sig gældende i en sammenhæng som denne.

Sundhedsstyrelsen peger også på, at der er en hel del, man kalder dem forskellige andre kontakter – det er institutioner, private firmaer og enkeltpersoner – som alle sammen har spillet ud positivt med en vilje til at være med til at bidrage til at fremme oplysningsindsatsen, og styrelsen peger på, at der kunne være god grund til at stimulere sådan nogle initiativer, men igen på grund af manglende penge er det svært.

Det er så meget mere beklageligt, synes jeg, som der her er tale om grupper, hvorom Sundhedsstyrelsen siger, at hvis man fik en forsøgspulje eller sådan noget i gang, kunne man få udbygget informationen med en reel effekt på mulighederne for at nå ud med oplysning til bl.a. de grupper, som det ellers kan være vanskeligt at få fat i. Der er jo grupper, som ikke nås, når man entreterer med et reklamebureau, uanset hvor fordomsfrit og fantasifuldt de forsøger at føre sig frem.

Det er trist med denne mangel på økonomiske midler, men jeg forstår, at debatten i dag bl.a. har til formål at give et signal om, at vi må afsætte nogle flere kræfter til formålet. Det synes jeg er fint – og så ikke mere om det.

Jeg synes, det er interessant, som også Sundhedsstyrelsen gør, at forsøge at samle op og sige: hvor langt er vi kommet med den informationsindsats, der indtil nu er gjort? Og man siger jo i sin konklusion, at man mener, der er blevet skabt øget opmærksomhed om AIDS, der er skabt øget opmærksomhed om problemets alvor, desværre også en del frygt og angst rundt omkring, men sammenfattende må man sige, at det kun er i mindre grad, der har været mulighed for at give den tilstrækkelige viden, og derfor har man heller ikke kunnet forårsage en adfærds-

ændring. Man peger på, at det i første omgang er meget nødvendigt overhovedet at skabe opmærksomhed om problemets eksistens for at nå derhen, hvor man kan begynde at påvirke, så der kommer ændringer i adfærden.

Og jeg synes, at i det, som her kaldes den opmærksomhedsskabende fase, kommer også vi folketingspolitikere ind i en meget central position. Det er utrolig vigtigt, hvad vi som politikere og som ministre siger og gør i spørgsmålet om AIDS, vel nok især i den fase, vi er i lige nu.

Det seneste eksempel, vi har kunnet se på, at det er meget vigtigt, hidrører fra justitsministerens område. Vi husker formentlig alle sammen, at der var nogle nyheder og nogle avisskriverier om, at nu var der vistnok en eller anden, der havde truet med at stikke en politibetjent med en AIDS-inficeret kanyle, og så kunne man se, at det da var helt vildt uhyggeligt.

Desværre, kan vi sige, var det sådan, at politiets organisationer reagerede ved meget hurtigt at sige: vi må helt klart understrege, at vi har behov for at være bevåbnet, når vi står over for den slags folk.

I sådan en situation, hvor vi har det, som jeg betragter som endnu et eksempel på den stemning, der lynhurtigt bliver pisket op omkring lige præcis AIDS, er det selvfølgelig utrolig vigtigt, hvad den ansvarlige minister gør.

Jeg vil godt beklage, at den ansvarlige minister – i dette tilfælde justitsministeren – gjorde noget, som jeg synes var mindre hensigtsmæssigt, for i hvert fald sådan som det blev refereret i pressen, fik ministeren den rolle at gå ud og sige: jamen det er også rigtigt, selvfølgelig skal politiet beskyttes, og det manglede også bare andet, end at de må bruge skydevåben, hvis det er nødvendigt, osv. osv., hvor justitsministeren i virkeligheden havde lejlighed til at sige: jamen lad os nu slå koldt vand i blodet. AIDS er ganske vist en uhyggelig sygdom, men den smitter altså kun under meget, meget bestemte omstændigheder: ved seksuel kontakt eller ved blod direkte i blodbanen. Derfor var kravet fra politiets organisationer totalt ude af proportion.

Havde justitsministeren som den ansvarlige minister i den situation, hvor der er en enorm opmærksomhed om problemet, hvor